

Lelkészeink:
Sóskuti Zoltán 30/822-5435 lp.rkeresztur@gmail.com
fogadó óra: szerda 15⁰⁰-18³⁰ szabadnap:
csütörtök
Bereczk Dávid 30/374-2951
berezkdavid@gmail.com fogadó óra: kedd 15⁰⁰-
18³⁰ szabadnap: hétfő
Főgondnokunk: Dr. Hajdú Csaba 30/618-7651
hkisskati5@gmail.com

BUDAPEST-RÁKOSKERESZTÚRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

1173 Bp. Pesti út 31.
Adószám: 18192232-1-42 <http://refkeresztur.hu>
mail: budapest-rakoskeresztur@reformatus.hu
Bank: OTP 11784009-22222820
Keresztúri Református Misszió Alapítvány: 18195998-1-42

Gyülekezeti diakónia (segítségnyújtás):
Soltészné Garay Réka 70/200-9717 soltesz.s@t-online.hu
Gyermekek közti szolgálat:
_Kelemen Zoltánné 30/691 8098 / Elbéné Mester Magdolna
Umatemetői ügyintézés (kedden és szerdán 15⁰⁰-18⁰⁰):
Szabó Zsuzsa 70/321-6838 szszueva@gmail.com
Umatemető nyitvatartása:
kedd 15⁰⁰-18⁰⁰; szerda 15⁰⁰-18⁰⁰; vasárnap 8⁰⁰-12⁰⁰

AZ ISTENTISZTELET LITURGIÁJA:

- ☞ Csendes készülés
- ☞ Köszöntés
- 🎵 Ének: 14 („Csendben állokl...”)
- 🎵 Ének 463 („Isten élő lelke jöjj...”)

- △ Fohász
- 📖 Olvasmány (ld. középen)
- △ Imádság
- ☪ Gyermekek az Úrasztala körül
-
- 🏠 Ének: KÉ 23 („Én Uram, én Istenem....”)
- 📖 Alapige (ld. középen)
- 🔗 Igehirdetés (ld: a túldoldalon)
-

- || Csendes imádság
- △ Imádság
- △ Mi Atyánk...

🔊 Hirdetések (ld. jobb oldalon)

🏠 Születésnapok köszöntése

- 🎵 Záró ének: 434 („Vezess Jézusunk...”)
- 👉 Áldás
- 📖 HIMNUSZ

ISTENTISZTELET

2023. ÁPRILIS 30.

„Kinek mit ér a munkája” címmel

Igét hirdet: Bereczk Dávid lp.

Olvasmány: 1 KOR 3,6-18

*"6 Én ültettem, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést. 7 Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja. 8 Aki ültet és aki öntöz: egyek, és mindegyik a maga jutalmát kapja majd fáradozásához méltóan. 9 Mert mi Isten szolgálatában állunk, ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok. 10 Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá. 11 Mert más alapot senki sem vehet a meglévőn kívül, aki Jézus Krisztus. **12 Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát vagy szalmát. 13 az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja próbára tenni. 14 Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni; 15 de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át. 16 Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? 17 Ha valaki Isten templomát beszenyezi, azt elpusztítja Isten, mert Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok. 18 Senki meg ne csalja önmagát! Ha valaki bölcsnek gondolja magát közöttetek ebben a világban, legyen bolonddá, hogy bölcsé lehessen. 19 E világ bölcsessége ugyanis bolondság Isten előtt. Mert meg van írva: „Saját ravaszágukkal fogja meg a bölcséket”, 20 aztán ez is: „Az Úr tudja, hogy a bölcsé gondolatai hiábavalók.” 21 Azért senki ne dicsekedjék emberekkel, mert minden a tietek; 22 akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők: minden a tietek. 23 Ti viszont Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.***

Alapige: 1 KOR 3,12-15

GYÜLEKEZETI HÍREINK:

- * **Jövő heti alkalmaink:** kedd 9³⁰ Baba-Mama Kör; péntek 16³⁰ KonfIFI; 17⁴⁵ Oázis IFI; vasárnap 9⁵⁵ Istentisztelet; előtte: Kóruspróba / Kánon Kör; Imakör; hét közben Házi Biblia Körök (7 csoportban); hittanórák
- * Beszámoló: Vízitációs Presbiteri Gyűlés
- * Esküvő: Esküvő: Zombori János és Szűcs Regina
Helyszín: Templom. Időpont: 2023.05.06. 13:00.
Utána szeretetvendégség lesz.
- * **INFO Nyári hét:** Szajol, július 16-20
JELENTKEZÉS: Szabados Ádámné Jutkánál 10 000 Ft/fő vagy 20 000 Ft/család előleggel – **ÁRAK:** teljes ár: 60 400 Ft; nyugdíjasoknak: 54 360 Ft; 3-12 éveseknek: 42 280 Ft; 1-3 éveseknek: 12 800 Ft – van mód **ANYAGI TÁMOGATÁSRA** – a pénz ne legyen akadály
- * **Napközis tábor:** június 26-30; **Idősek Nyári Hete:** július 24-27.
- * Adó 1%-hoz Alapítványunk adatai a fejlécben, a MRE adószáma pedig: 0066
Az Úr legyen Gyülekezetünk őriző pásztor!

Kedves Testvérek!

Azzal szeretném Isten ígéjének hirdetését kezdeni, hogy hálás a szívem! Hálás, hogy ismerek – ismerhettem – olyan embereket, akik szeretnek – szerettek engem. Akik életlemnek meghatározó részét. Formáltak engem, utat mutattak az élet sok területén. Megszerettem általuk a tanulást. A világra való rácsodálkozást. Az új dolgok megismerését, felfedezését. És azt is – bár sokszor fura ezt kimondani, hisz nem mindig érzek így – azt is a tanulás által vált lehetőséggé, hogy újra gondoljam, amit addig magabiztosnak hittem, de vagy nem jól tudtam, vagy nem volt a tudásom megalapozott.

Azért mondom ezt el, mert az ígéhirdetésre készülve sokszor elgondolkoztam. Olvasgatás során is. Elmélkedés közben is. Legnyilvánvalóbban pedig akkor, amikor erről az igeszakaszról beszélgettünk a bibliakörünkben. Ugyanis az alkalmunk végén nem lettem magabiztos. Az alkalmon résztvevőknek ugyanis sok kérdésként volt. Miközben igyekeztem legjobb tudásom szerint megválaszolni, egyre erősebb lett az az érzés, hogy nem vagyok biztos magamban, amit tudok. Hogy az igazság mélyebb rétegekben van elásva. És hogy még nem igazán mentem le mélyre.

A tanulás, a fejlődés, a növekedés szellemi és lelki értelemben ezt a bizonytalan érzést igyekszik csökkenteni. Isten ígéje pedig – legyen leírva a bibliában, vagy kijelentve ígéhirdetések, bizonyosságtételek által – képes a feddésre a megjobbításra. az igazságban való nevelésre. Pál apostol tovább folytatja a korinthusi gyülekezet tanítását, mentorálását – dorgálását és feddését, amit az ezt megelőző részekben olvastunk. A pártoskodás, a részekre szakadás ellen lép fel – és az ellen, hogy az Istenről végzett szolgálat, fáradozás nem kap elismerést. Mert végső soron Isten adta a növekedést, a korinthusi közösség virágzását, ezért mégis Pál és Apollós együtt munkálkodott. Isten elhívásának engedelmességgel, ki-ki azt a részfeladatot, amit kapott, a mihez értett.

Erről az elhívásról beszél Pál, amikor kimondja, hogy alapot vetett itt Korinthusban. Magát Jézus Krisztust tette meg sarokkönek. Tette ezt, mint bölcs építőmester. Itt viszont nem jelző van a mondatban, hanem hasonlat. Nem Pál volt a bölcs. Nem volt mindig az, ő is ember volt. Nem is ilyen ígénnel kívánt szólni abban a görög városban. Ő azért tudott alapot vetni, mert Pál Isten szolgálatában állt. Ő neki azt volt a szolgálata – és ezt kegyelemként élte meg – hogy mint egy bölcs építőmester, aki házat tervez, úgy ő is részt vehetett a gyülekezet alapításában. Munkája fontos munka. Nem azért mert ő tette fontossá azt, vagy, hogy az ő személye tekintélyt adott neki. Hanem a feladat önmagában az volt. Mert egy ház lehet akármilyen – vályog, kádár kocka, mediterrán stílusú és egyéb stílusok – kell, hogy legyen alapja. Egyetlen egy alapja, ami megtartja a házat és biztosan. A korinthusiaknak, nekünk, keresztúriaknak, a keresztényeknek, nekünk is csak egy alapunk lehet. Akit úgy hívnak, Jézus Krisztus. Aki sarokkővé lett értünk – megvetett, semmibe vett, de mégis megtartó alappá.

Akár itt meg is állhatánk. Ez egy fontos pont, Isten evangéliumának fő üzenete és nyugodtan mondhatnánk rá Áment. De van itt valami: a szakasz folytatódik. Pál int, hogy vigyázzon mindenki, hogy hogyan építünk erre az alapra. És hogy mit építünk, annak felelőssége van, amivel egyszer – egy napon – el kell számolnunk a

megbízónk előtt. És hogy mit alkottunk, mit és hogyan építettünk, és milyen anyagokból, az próba alá fog kerülni. Ami tartós, ami értékes, amit tűzálló – átvitt értelemben, kiállja a próbát – az elismerést érdemel. Ami pedig nem, az kárrá válik annak, aki alkotta.

A szakasz üzenete egyértelműnek hangzik, hogy ha a középpontban az embernek az egyházért, a gyülekezetéért, az Isten országáért végzett munka áll. Az építésnek sok mozzanata és fajtája lehet. Épít a pásztor, amikor a pásztoráció beláthatatlan mezején és előszámálhatatlan eseteiben teljesíti az intés, buzdítás, feddés, erősítés feladatát. Épít az ígéhirdető, amikor szöszékre lép, vagy más helyről prédikálja az evangéliumot. Épít a tanító, amikor a teológiai tudományokkal foglalkozik, és végzi a tanítás szolgálatát. Épít a szeretetmunkás, amikor Krisztus szeretetét viszi a testvéri segítségben. De építi mindenki a maga lelki házat, amikor a gyülekezetben éli napról napra a saját életét: Igét hallgat, énekel, imádkozik, adakozik, tisztséget visel, másokkal érintkezik, stb.

Isten mindannyiunkat elhív és fel akar használni, hogy közösségünk növekedjen, erősödjön, az Isten munkája minél nyilvánvalóvá váljon nem csak az életünkben, hanem mások életében is, fáradozásaink által. Ebben a munkában felelősségünk van. És mint fáradozás, fáradságunkban, sokszor nem tudjuk jól végezni ezt a feladatot. Van, hogy nincs, erőnk van, hogy elfáradtunk, van, hogy elvesztettük a motivációt a lelkesedést, de az is van, hogy meg akarjuk úszni a dolgot, többször választjuk a könnyebik utat, nem megfelelő módszerekkel, eszközökkel dolgozunk. És amikor eljön a számonkérés napja, akkor az, ami nem tartós, ami nem értékes, ami csak a saját vágyaink kifejeződése, ami a mi megűzésünk, az elég, megsemmisül. Mi pedig kárt vallunk, azaz végig nézzük, hogy ez a munka miként válik semmivé. Nyomasztó dolog. És ebben a nyomasztó érzésben az az egyetlen vigasztalásunk, hogy az alapban vagyunk, azon állunk. Ez által lehetséges, hogy mi megmeneküljünk – mint akik tűzön mentünk át ugyan, de számít-e az, ha a legvégén a biztonságos helyre menekülünk a tüzeset elől?

És itt, ez a legfontosabb kérdés. A Legproblematikusabb kérdés! Mely kérdés akkor válik valóságossá, ha az ígét úgy értelmezzük, az életünkről, a dolgainkról, munkánkról, fáradozásunk van a középpontban. A kérdés pedig azt, hogy mit számít? Ami kérdésként felmerült az alkalmunkon! Ami engem is elgondolkodtatott. Amit talán mi is feltettünk párszor. Számít-e egyáltalán, mit teszek? Hogy mit alkotok? Hogy hogyan élem az életem?

Hiszen arról beszél Pál apostol, hogy az alap a lényeg. Nem lehet más alap, csak a Jézus Krisztus! Ezen állhat az életünk. Ha ez nincs, bukunk. Ez tény és igaz! De ha igaz, akkor mért van felelősségünk abban, hogy mit építünk erre az alapra? Nem mindegy Jézusnak? Őszintén, ha végig tekintünk életünk történetét, sok kellemetlen, kínos, és szegyetlen dolgot találhatunk. Olyat, ami által semmire sem lehetnénk méltók. Mégis, Jézus Krisztus eljött, meghalt értünk, feltámadt, hogy nekünk örök életünk legyen, mindezek ellenére. Mert szeret minket.

Ha ez igaz – mért ne lenne – és valóban nem tudunk érdemünkéből megigazulni, akkor mégis mért kéne munkálkodnunk az életünkön? Mit és miért kér számon rajtunk Isten? Nem mindegy már? Múlt vasárnap történt egy keresztelő, és egy felnőtt konfirmáció. Nem tudtam ott lenni, gyereke között szolgáltam, de sokan meséltek erről az alkalomról megérintve. Meg élhette a gyülekezet, hogy egy ember át adta szívét Krisztusnak, megtért. Örömmel volt ez sokak számára.

Ha most az a mai ige alapján indulunk ki, akkor kedves testvérünk, Bálint István élete célját elérte. Küldetés teljesítve, pihenj katona. Innektől kezdve hawaii dizsi napfény minden móka, kacagás. Akármit lehet csinálni innektől kezdve, az alap a lényeg. Nem?

Miről van itt szó? Mire akar rámutatni ez a szakasz? Mi üzen nekünk ma? Kedves testvérek, mi az evangélium? Jó hír: Minek a jó híre? Isten szeretetének jó híre, hogy nem akarja a mi halálunkat, a bűnösök halálát, hogy elküldte egyszülött fiát, hogy örök életünk legyen. Isten kegyelmének jó híre, hogy irgalmasságot gyakorol felettünk, érdem nélkül. Isten megbocsátásnak jó híre, hogy vétkeinkről többé nem emlékszik meg. És végül – és itt van a kutya elásva – az új életnek jó híre, amit Isten kínál nekünk, hogy ebben a földi életben és odaát az örökkévalóságban egy más, egy teljesebb, gazdagabb életet élhetünk.

Ez Isten akarata. Amikor Isten a csipkebokron keresztül megszólította Mózeset, Izrael népének nehéz sorsáról beszélt, arról hogy ennek véget vet, és hogy elvezeti a népet egy jó és tágas földre, a tejjel-mézzel folyó Kánaánba. Isten szabadítássáról a zsidó nép a páska ünnepe emlékszik meg mind a mai napig. De Isten nem csupán szabadságot adott a zsidóknak, nem légtüres térbe vitte őket, hanem az ígért földjére.

Jézus értünk halt meg, megváltott minket a rabságból, amiben addig éltünk. De a történet nem ér itt véget. Hanem folytatódik – most más Isten Szentlelkével a szívünkben. Felnőtt konfirmált testvéreink is nem csupán a kegyelmet, a szeretetet, a megbocsátást élhették át, hanem az új élet reménységét.

Lehetőséget kaptunk tehát. És Isten azt akarja, hogy éljünk ezzel. Élünk ezzel, tudatosan, felelősséggel teljesen. Vegyünk komolyan munkánkat hivatásunkat. Tanuljunk, fejlődjünk, képezünk magunkat. Vegyünk komolyan kapcsolatainkat. Ápoljuk, gondozzuk, beszéljünk családtagjainkkal, szeretteinkkel, barátainkkal, szeressünk őket, amíg erre van lehetőségünk. Vegyünk komolyan környezetünket. Tartsuk tisztán, szépen. Vegyünk komolyan a közösséget, amiben élünk. Segítsük a rászorulókat, az elesetteket.

Nem azért mert ez üdvösséget szerző. Üdvösséget csak a Jézus Krisztusba vetett hit adhat. Tegyük ezt, azért mert lehetőségünk van rá. Mert kaptunk erre lehetőséget. Talentumokat. Élünk hát velük. És amikor életünk vége fele közeledve visszatekintünk, akkor oly jó megtapasztalni azt az érzést, hogy nem volt hiábavaló az életem – hogy amit kellett, azt megtettem, ami meg kellett futni azt megfutottam, amivel meg kellett harcolni, azt megharcoltam. Betelve az étellel mehetünk Isten elé. Aki megpróbálja életünket. És ha tartós anyaggal dolgoztunk – az ő útmutatása szerint éltünk – akkor megláthatjuk a jutalmat. Az Istennek szánt életet.

Erre indítson titeket Isten szerető lelke. Ámen! Bereczk Dávid lp.